

свѣтъ, че всички наши мисли сж отрицателни. Ние казваме: хората сж лоши. И тази мисълъ тѣй често и повтаряме, внушаваме си я докато най-послѣ въ отношенията ни се създаде пълно недовѣрие. Ние вървимъ по обратния пътъ и следъ всичко това искаме да се подигнемъ. Казваме, че всичко това сж лоши, а при това искаме да сж добри. Ако двама души се сприятелиятъ, ние казваме: тѣхното приятелство нѣма да отиде дълго врѣме, нѣма да трае дълго. Видимъ, че двама млади се обичатъ и се оженятъ, казваме: слѣдъ 2 — 3 години тѣ ще се раздѣлятъ. Еди-кой си станалъ свещеникъ, казваме: отъ него нищо нѣма да стане. Той скоро ще зарѣже службата. Еди-кой си станалъ търговецъ, казваме: той нѣма да прокопса. Дѣте се родило нѣкому, казваме: отъ него човѣкъ нѣма да стане. И дѣйсѣвително, така излиза. Тия двама приятели се раздѣлятъ. Мжжътъ и жената се напуцатъ. Свещеникътъ си зарѣзва службата. Търговецътъ фалира. Дѣтетото умира. Питамъ: при такава обстановка на нѣщата, какво общество може да се образува? Нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, казватъ: този човѣкъ не говори Истината. Дѣ е Истината тогава? Не, приятелю, азъ зная, дѣ е Истината. Тази Истина азъ не я търся въ богатството; тази Истина азъ не я търся въ домоветѣ; тази Истина азъ не я търся въ държавата; тази Истина азъ не я търся въ църквата; тази Истина азъ не я търся въ науката; тази Истина азъ не я търся въ сегашния животъ; тази Истина азъ не я търся въ задгробния животъ. — Тази Истина азъ я търся въ великата Божия Любовь, която познавамъ, отъ която сегашниятъ животъ излиза. Тази Истина е